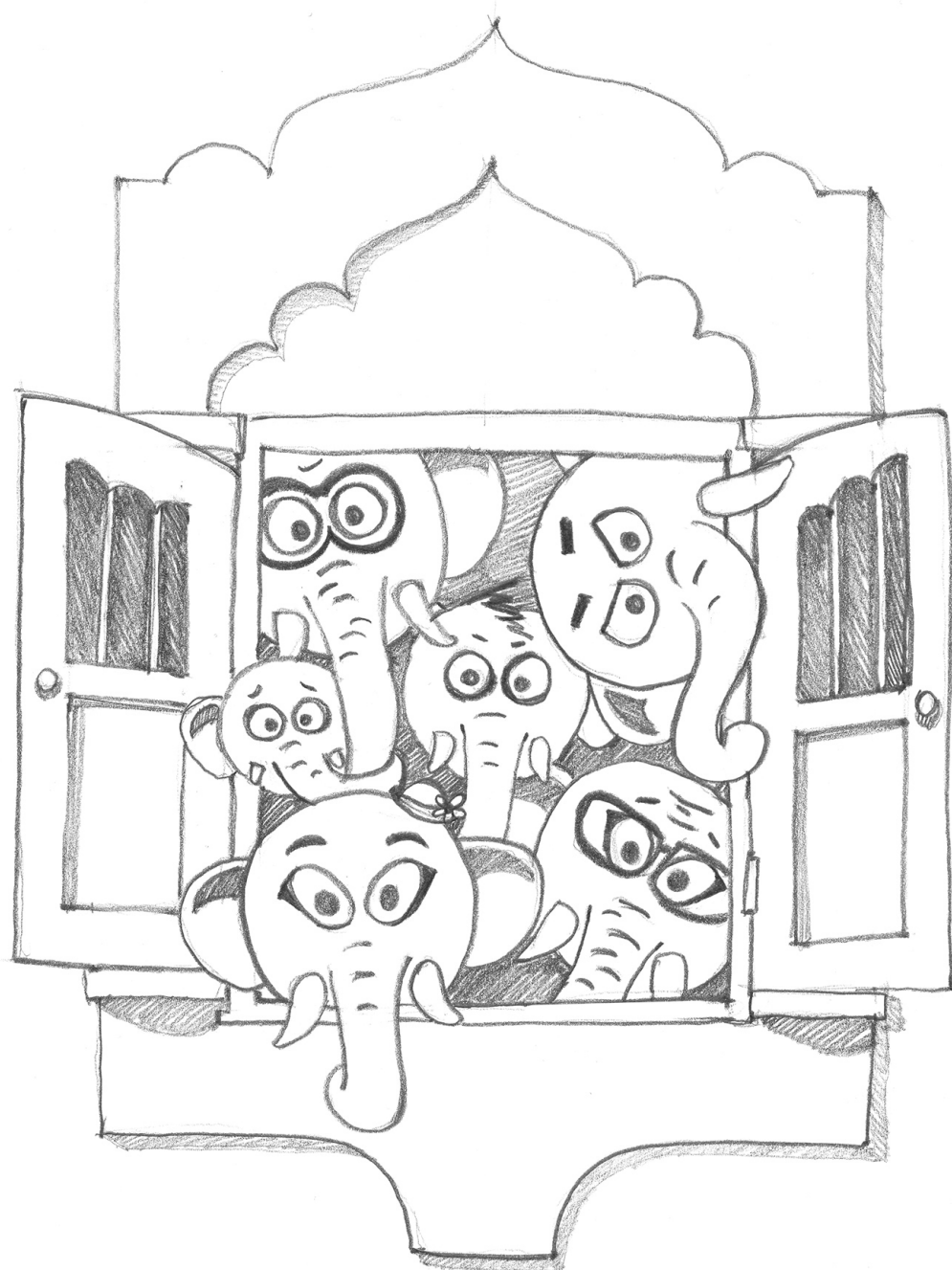

Ideea salvatoare a lui Edi

Monica Bătrânu
ilustrații de Roxana Iacoban

Această poveste va fi colorată de

.....

Elefanțelul Vivi privea trist afară.

“Încă o zi de vară irosită”, își zise îmbufnat. “Nu tu piscină, nu tu picnic în pădure... Doar staaaaat în casă, și pentru ce? Pentru un dușman pe care nu îl vede nimeni?!”

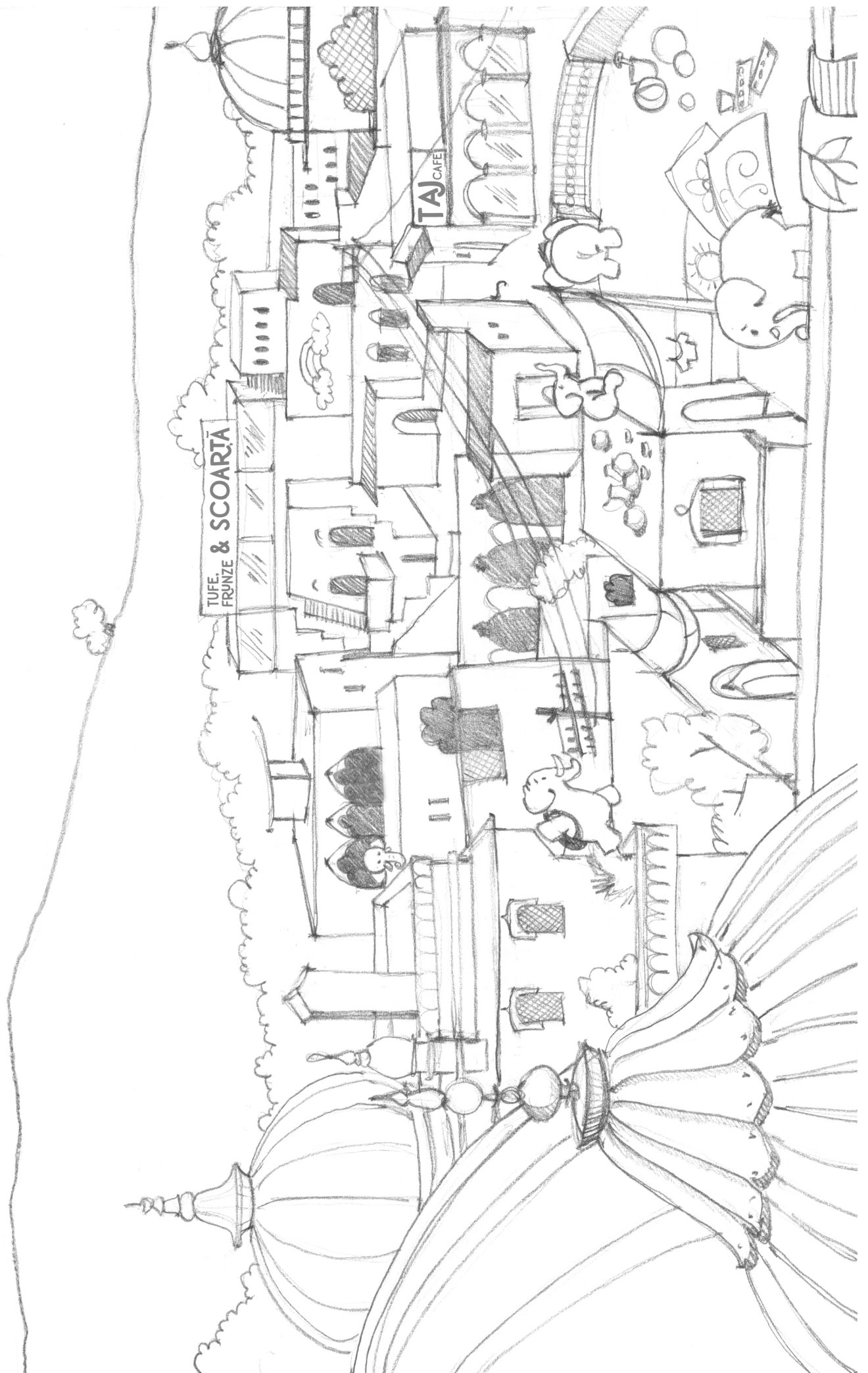
Într-adevăr, de câteva săptămâni orașul fusese închis. Elefanții se încuiaseră în case, se spunea că pe afară umblă un inamic nevăzut.

Cei care trebuiau să iasă se echipau temeinic și, pentru a nu fi găsiți de monstrul invizibil, săreau din copac în copac până la magazin pentru mâncare, apoi țop, trosc, boc, buf la loc acasă.

Elefanțelul Vivi stătea pe acoperișul casei sale și vorbea de acolo cu Edi, prietenul său, și el cocoțat pe casă.

“Oare cât o să mai stăm în casă?” se întrebau și ei, și Lulu - frățiorul lui Edi - care, speriat și trist, nici nu înțelegea ce se întâmplă, căci nimeni nu îi explica nimic.

- Nu mai vreau să pictez cu trompa! spunea Vivi.
- Eu m-am plictisit de alergat după pisică! adăuga Edi.
- Mie îmi vine să țip!
- Iar mie să plâng!
- Eu cred că o să evadez! sparg toți pereții și înfrunt inamicul! spuse Vivi cu hotărâre.
- Cum să-l înfrunți? Nici nu-l putem vedea! Nici nu știm cum arată! Și nici de evadat nu putem evada. Vom sta așa mereu pe acoperiș, în fiecare zi, în fiecare kilometru, în fiecare kilogram și în toate minutele din lumea asta!
- Ba nu! Am o idee! zise Vivi zâmbind.

- Ce idee? ridică din trompă Edi.
- Zici că nu știm cine e, nu? Și nu-l vedem! Atunci de aici începem! Adună toată făina din casă, o adun și eu pe cea de la mine și ne vedem aici la noapte exact când luna este deasupra crengii-gheară a stejarului.

Zis și făcut. Vivi se furișă în cămară imediat după cină și cără cu coada și cu trompa toată făina din casă. Edi, în schimb, nu fu la fel de inspirat: el uită că îi ceruse mamei să îi facă clătite și luă făina înainte ca mama să se apuce de gătit.

-Nu mai avem făină! Cum de am consumat-o pe toată? zise mama uimită. După ce că nu mai e drojdie, acum s-a terminat și făina.. îmi pare rău, dragul meu, azi îți dau din tocănița de broccoli de alaltăieri.

Elefănțelul Edi ajunse la întâlnirea secretă de pe acoperiș cărând cu greu făina.

“Sper să merite! Tare îmi era poftă de clătite!” spuse el, în timp ce își simțea stomacul strângându-se.

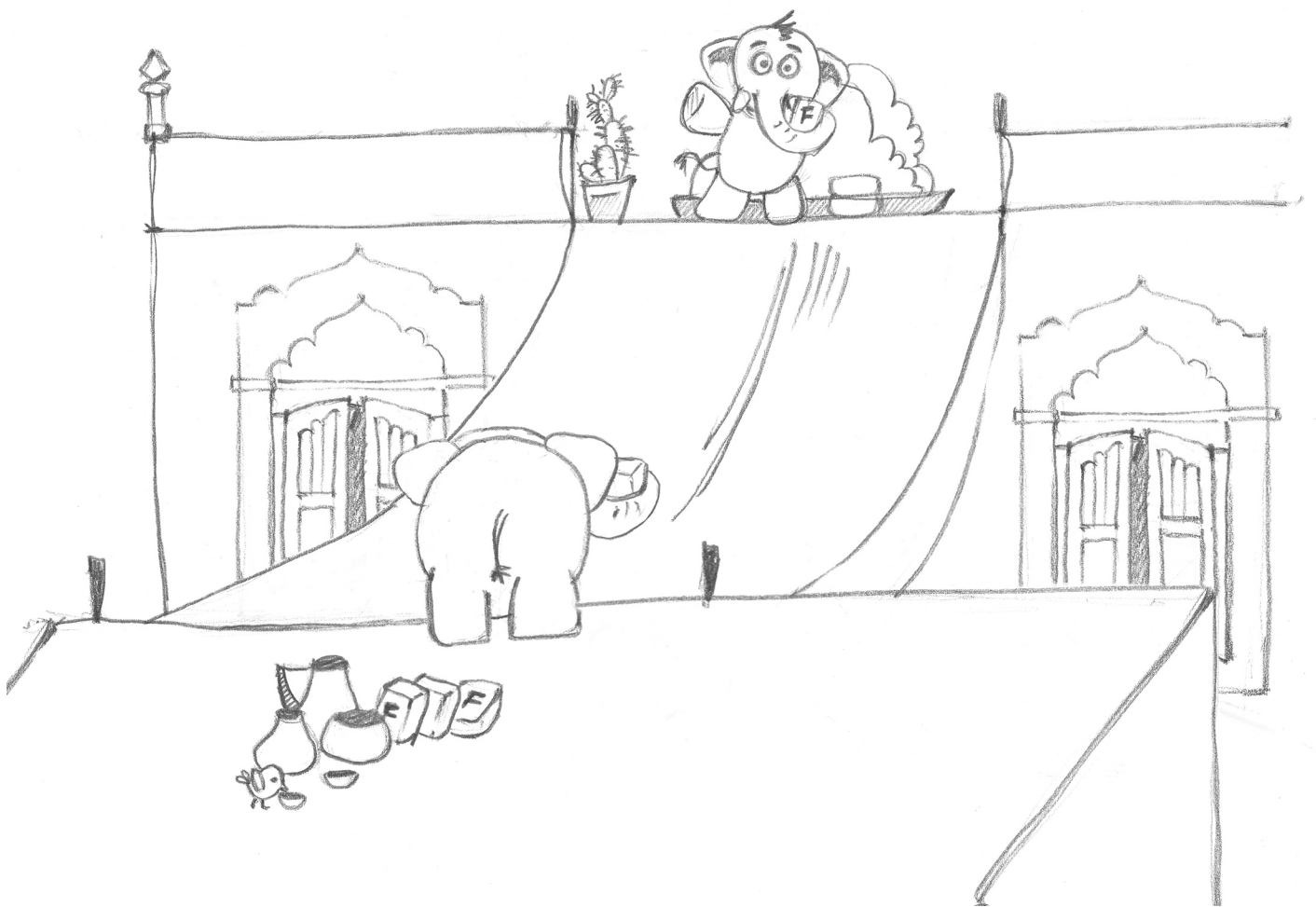
- Am adus și eu făina! zise Vivi încântat. Hai, acum la treabă! O desfacem pe toată și o suflăm pe alee!

Edi se uită la el uimit:

- De ce?
- Las' că vezi tu! spuse Vivi, și deschise primul pachet.

Aruncă făina în aer și o suflă spre aleea dintre case. Ziceai că ninge. Edi făcu și el la fel. Nu trecu mult și întreaga străduță era albă, ca după prima ninsoare.

- Acum ce facem? întrebă Edi.
- Așteptăm, o să apară la un moment dat!
- Și dacă e imens?
- Rămânem aici ascunși, nu o să ne vadă! Încercă Vivi să îl liniștească.
- Dar e invizibil!
- O să i se vadă pașii în făină și poate așa aflăm cine e!
- Și dacă...

Dar Vivi adormise. Edi simțea cum îi bate inimioara, atât de tare, încât credea că se aude chiar de dincolo de deal. Respira repede și se tot gândea că nu a fost o idee bună să rămână pe acoperiș.

Deodată, văzu o umbră pe alee. În lumina felinarului, umbra se tot lungea, se mărea și venea spre casele lor.

Chiar atunci făina care încă plutea ca o ninsoare se așeză pe inamic, descoperindu-i forma: era un ȘOARECE. Dar nu orice șoarece. Mantia îi flutura în urmă, iar coroana îi strălucea în lumina felinarelor. Era cel mai fioros șoarece pe care îl văzuse vreodată un elefant.

Edi ridică trompa și dădu semnalul de alarmă.

Luminile se aprinseră pe la ferestre, elefanții ieșiră la geamuri să vadă ce se întâmplă, de ce se dăduse alarma. Unul dintre ei deschise chiar ușa casei și ieși să îl înfrunte pe dușman. Dar de cum făcu câțiva pași în afara casei, șoarecele o luă spre el. Pe măsură ce înainta, șoarecele se făcea din ce în ce mai mare și mai fioros. Uitându-se în sus spre șoarece, elefantul abia avu timp să se închidă înapoi în casă. Era clar, așa nu aveau cum să îl înfrunte.

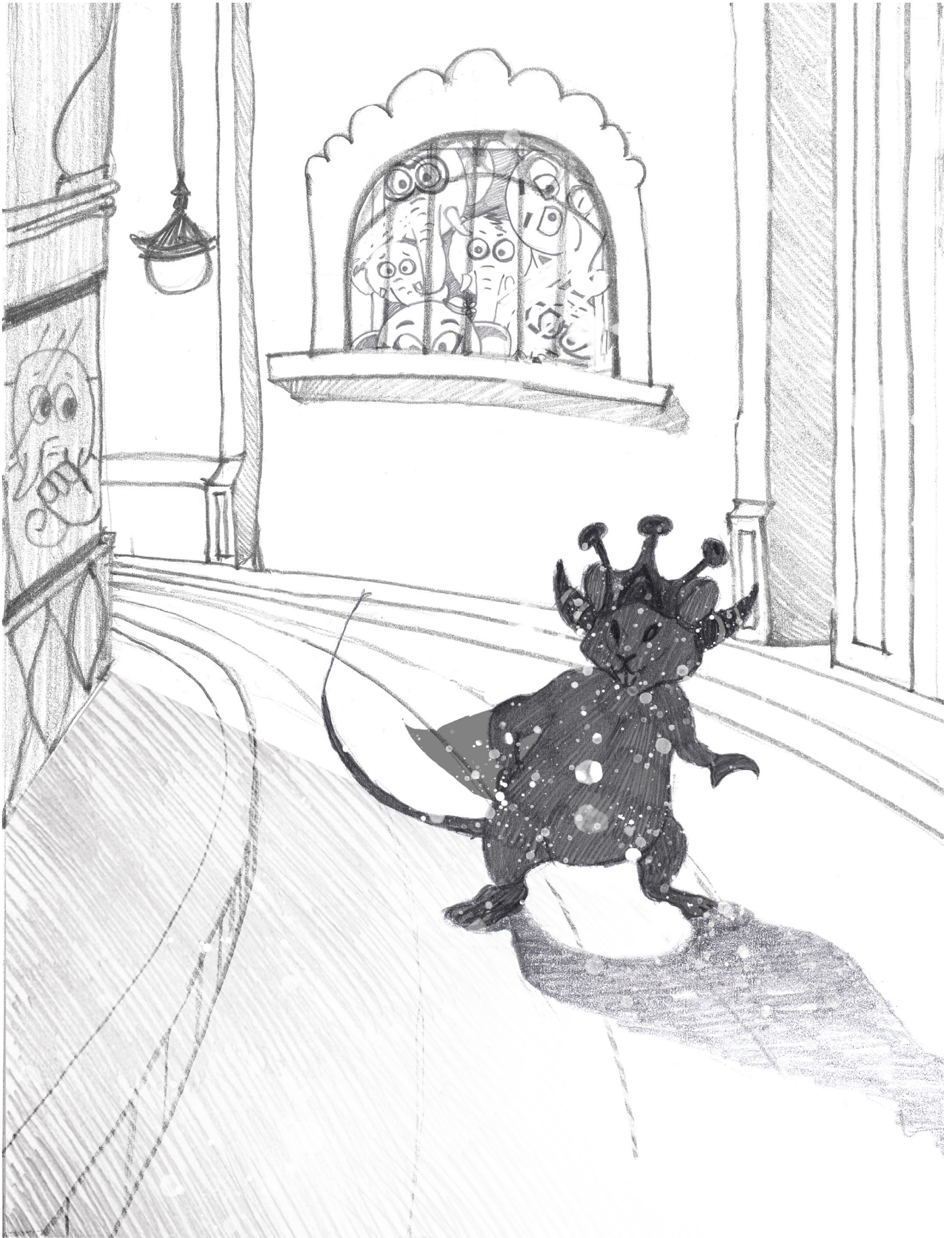
- Mai vin eu pe la voi! le strigă șoarecele printre colți și se îndepărtă în noapte, încă acoperit de făină..

Luminile se stinseră una câte una, dar nimeni nu dormea.

Vivi și Edi se priviră. Ce era de făcut?

- Bine că o să mai vină! Atunci vom fi pregătiți! zise Vivi într-un final.
- Pregătiți pentru ce? întrebă Edi.
- Pentru luptă.. răspunse Vivi în șoaptă. Pentru luptă..

Veni o nouă zi. În fiecare familie de elefanți se meșterea câte o armă pentru a-l învinge pe regele șoarece.

Familia Trompă Lungă lucra la o catapultă: aveau de gând să arunce în inamic cu borcanele cu gem de iarbă ale străbunicii, de care nimeni nu îndrăznea să se apropie, căci miroseau îngrozitor.

Familia Colț avea alt plan: ei și familia Fildeș aveau să roage păianjenii să țeară o plasă între casele lor astfel încât șoarecele să rămână prins în ea.

Mama lui Edi puse deoparte ghemuri cu șosete nespălate pentru a le arunca în inamic, iar tatăl său adună bilele sale de bowling pentru a le avea gata de atac. Fratele mai mic al lui Edi, Lulu, va arunca sub picioarele șoarecelui cu piese lego.

Vivi și părinții săi vor aduce piscina pe acoperiș și o vor umple cu apă, pentru ca atunci când monstrul va veni, să fie stropit cu jeturi năucitoare.

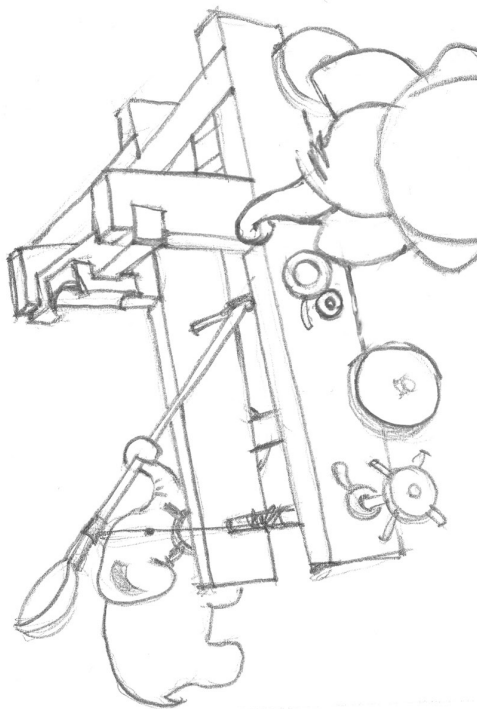
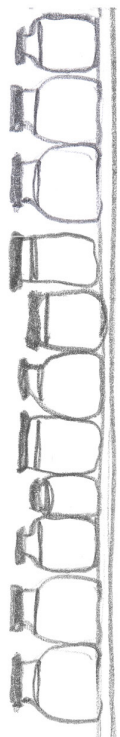
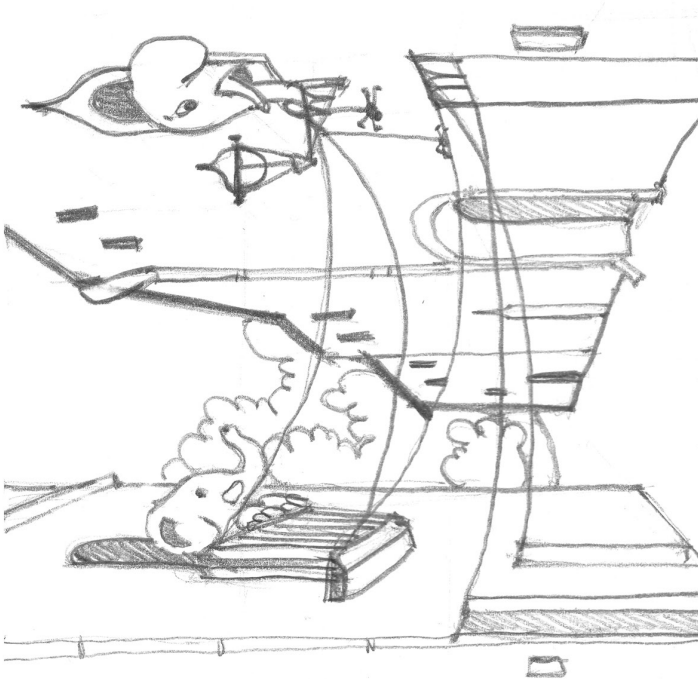
Totul părea pregătit.

Doar Edi se purta ciudat: într-una din zile șterpeli oala de fiert paste, în altă zi mătură tot părul de pisică din casă și, în loc să-l arunce, îl tocă mărunț, amestecându-l cu lămâie, turmeric și 5 picioare de gândaci. Apoi scoase cu grijă din cutia sa secretă un solz de dragon și îl mărunți bine, pregătind o cerneală magică.

În fiecare noapte își înmuia penița în licoarea fermecată și scia pe zeci de hârtii tot ce ar fi făcut în acea vară, dacă n-ar fi existat acest monstru care să-i țină în casă. Apoi mototolea hârtiile și le aduna într-un coș.

Într-o noapte, tocmai când se auzea bufnița iar Edi scia de zor, ușa odăii sale scârțâi, iar lângă Edi se ivi fratele său mai mic, Lulu. Edi îl privi încurcat în timp ce Lulu luă și el o peniță și începu să deseneze furios pe foi de hârtie, mototolindu-le apoi, precum Edi. Acum "sciau" amândoi. Iar zilele trecură și coșul se umplu cu furie și magie.

Și, într-o dimineață devreme, pe când bunica Trompă Lungă era de pază, inamicul apăru. Îl văzură clar, căci era încă plin de făină.

Șoarecele dădea târcoale fiecărei case, adulmecând, în timp ce elefanții se pregăteau în tăcere să îl atace.

Când monstrul ajunse chiar în fața casei familiei Trompă Lungă, bunica strigă:

- Acum, bunicule! Sari pe catapultăăăăă!

Se auzi bufnitură puternică, apoi un șuierat prin aer, și un borcan cu cea mai puturoasă mazăgă făcută vreodată îi ateriză șoarecelui fix în coroană. Borcanul se sparse, iar dulceața scârboasă i se prelinse pe față și pe mantie.

Apoi veni alt proiectil, și încă unul. Șoarecele încercă să scape, dar nimeri chiar în plasa păianjenilor și începu să se zbată în ea. O rupse cu colții chiar în momentul când fu atacat iar. Șosetele murdare îi intrară în urechi, bilele de bowling îi sparseră coroana, iar piesele de lego îi intrară în tălpi.

Șoarecele se înfurie și, odată cu furia, crescă și el. Apucă cu o labă gardul casei lui Vivi și-l dărâmă. Fu îndepărtat de jeturile puternice de apă și căzu.

În timp ce se ridica furios de la pământ, elefanții văzură că botul cu colți feroși îi ajunge acum până la balcoanele caselor.

- Să nu credeți că m-ați învins! rânji el, iar vocea îi bubui ca un tunet. Elefanții se împrăștiară cu toții care încotro, ascunzându-se prin case.

Toți, în afară de Edi, Lulu și Vivi, care rămaseră la posturile lor. Coșul cu ghemotoace magice era pregătit. Erau gata de atac.

- La luptăăăăă! urlă Edi, și primul ghemotoc șuieră prin văzduh. Vâjjj!
- Asta e pentru că din cauza ta nu am putut ieși afară șapte sute de miliarde de zile, un an și zece ore! strigă Edi în timp ce pregătea a doua hârtie pentru a o arunca.
- Și pentru că nu am mai ajuns în vara asta la bălăceală! țipă și Vivi, în timp ce un ghemotoc îi ajunse șoarecelui în nas.

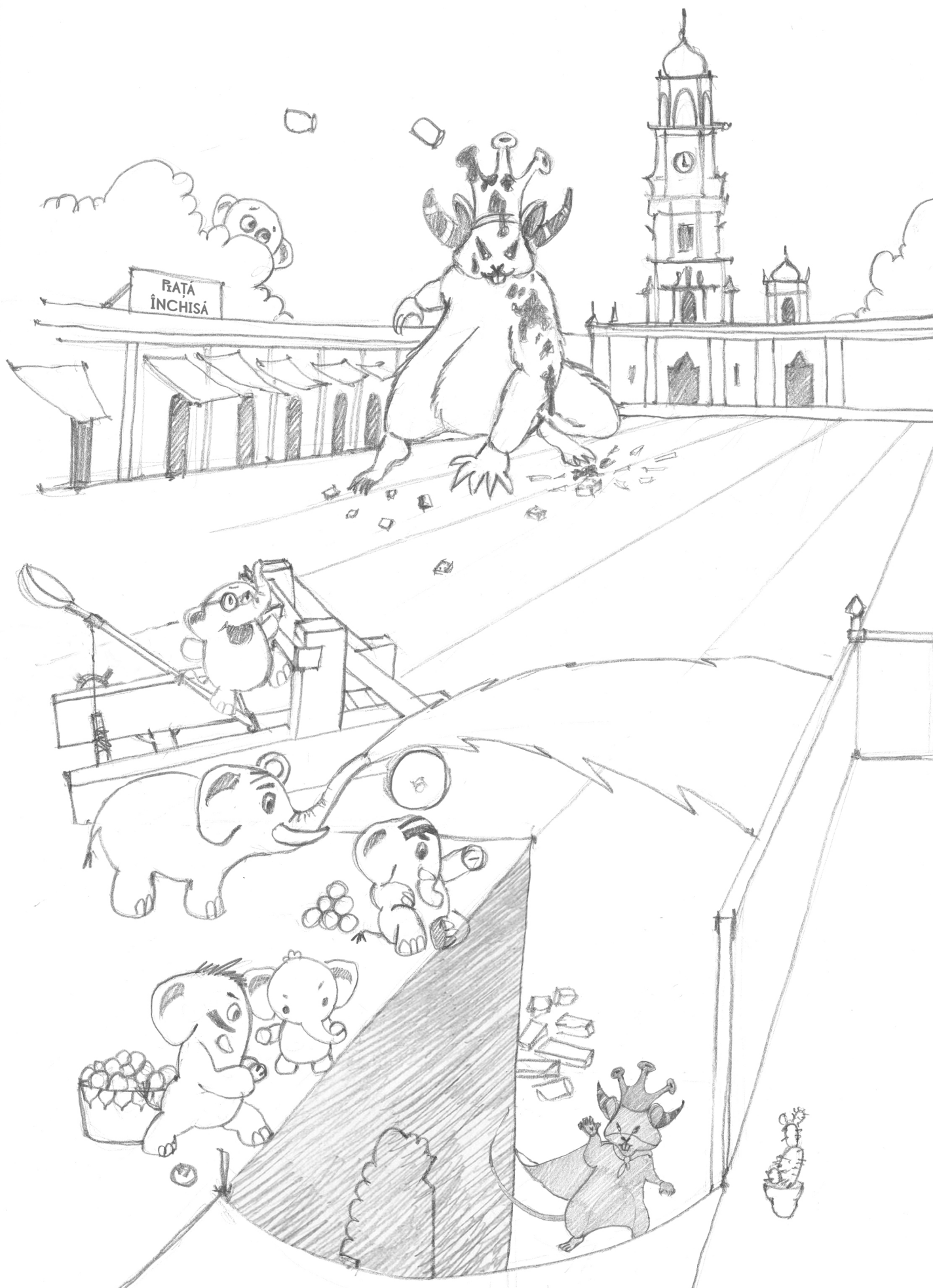
Lulu aruncă și el cu trei ghemotoace și scoase un țipăt furios. Încă nu putea vorbi, dar era clar: și el i-ar fi zis vreo două șoarecelui. De fapt, chiar i le desenase.

Șoarecele începu să se micșoreze.

- Asta pentru că n-am putut să fiu cu bunica de ziua ei! continuă Edi.
- Asta pentru că nu am mai mers la grădiniță! zise și Vivi. Vâjjj! Încă unul!
- Și pentru joaca în parc! Vâjjj!
- Și pentru mersul la restaurant!

În tot acest bombardament, șoarecele nici nu mai apuca să deschidă ochii. Coroana îi zăcea spartă și năclăită pe marginea drumului, iar el încerca să se acopere cu mantia, dar proiectilele i se lipeau acum prin blană, iar el se topea văzând cu ochii.

Elefanții ieșiră pe la ferestre, și începură și ei să-i strige:

- Pentru că nu mi-am mai văzut prietenii!
- Pentru că n-am mai mers la concert!
- Pentru că m-au văzut colegii de serviciu lucrând în chiloți!
- Pentru că nu am mai plecat în vacanță!

În toată gălăgia, șoarecele dispăru pe sub mantie, se vedea doar cum se zbate acolo. Apoi o pală de vânt luă mantia.

Șoarecele se topise. Pe caldarâm mai era acum doar o baltă năclăită, cu urme de făină și blană.

Părinții lui Vivi își îndreptară trompele pline cu apă spre rămășițele monstrului și trimiseră tot ce mai rămăsese din el direct la canalizare.

- Uraaa! Uraaa! Am scăpat de inamic!

Trompele erau toate pe sus, chiuind. Apoi se făcu deodată liniște, iar ei se priviră, parcă întrebându-se:

- Ce facem mai întâi, acum că suntem liberi iar?
- Mergem la mare?
- Mergem la munte?
- Ne cumpărăm cea mai bună înghețată de la gelateria Nona Fragola care se va redeschide?
- Ne tundem?

Se priviră cu atenție.

Ieșiră încet din case, parcă încă temători. Se îndreptară unii spre alții.

Trompele se întinseră, iar elefanții se îmbrățișară prelung.

SFÂRȘIT

